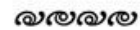

O, stoere stam...!

O, stoere stam in wintertooi,
 wat ben je onuitspreek'lijk mooi;
 je dorre, doodsche, kale hout,
 hoe ruw van bast, hoe knoestrig oud,
 wordt door het smetloos blanke wit,
 dat tot op 't teerste twijgje zit,
 vervormd, vernieuwd, verjongd, vereëld,
 en scheur en spleet ervan geheeld.

O, stoere stam, o, zeg mij, weet
 je d' oorsprong van je wonderkleed?
 Is 't d'onbekende tooverstaf,
 die je dien witten bontkraag gaf,
 je tooide met het zuiverst schoon,
 dat ooit ons aard en hemel boën?
 Is het je welverdiende loon
 van stil verborgen wintergoën?
 Waartoe toch kreeg je ongedacht
 die fijngeweven wintervacht?

Dit ongerepte vlekloos wit,
 dat op mijn stam en takken zit
 daald' uit den hemel op mij neer
 als gave van den Hemelheer;
 — een wonderboom, die in één nacht
 verschijnt in witte winterpracht,
 gezet in 't allerfijnste bont
 tot aan den nieuwen lente-stond. —

H. W. A.

